

Arrest

nr. 257 188 van 24 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. BOURGEOIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2018 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 22 april 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juni 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 30 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijn van Arabische origine te zijn, geboren op 25 mei 1983 te Khan Younes in de Gazastrook. Op éénjarige leeftijd verhuisde u samen met uw gezin naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) omdat uw vader daar een job had gevonden. U woonde in al-Ain en studeerde in 2014 af in de richting ‘Finance and Banking’ aan de universiteit van al-Burayimi. U werkte tien jaar lang voor de bank First Gulf. In augustus 2013 huwde u in Gaza met R.(...) K.(...) K.(...) A.(...) J.(...). Jullie kregen twee kinderen, M.(...) werd geboren in 2014, S.(...) in 2016.

U reisde na de staatsgreep driemaal naar de Gazastrook af om een traditioneel huwelijk voor te bereiden. Enkele dagen na jullie huwelijksfeest hoorde u verdachte bewegingen, u ging naar buiten en sprak de mannen aan. De mannen bleken leden van Hamas te zijn die een lanceerplatform aan het opstellen waren. U bekritiseerde hun werk waardoor jullie in een discussie verwickeld raakten. Uiteindelijk kwamen uw vader en buurtbewoners kijken en vertrokken zij. Uw vader raadde u aan onder te duiken. U verbleef twee à drie dagen in het huis van uw schoonvader en kon op 25 augustus 2013 Gaza verlaten via de Rafah grenspost. Twee dagen later verliet ook de rest van uw gezin Gaza en kwamen zij terug naar de VAE. Enkele dagen later werd uw vader op de hoogte gebracht dat er een oproepingsbrief op uw naam werd afgeleverd aan het huis van uw grootvader in Gaza. Men kwam ook verschillende keren naar u vragen in de wijk. Sindsdien gingen u en uw gezin niet meer terug naar Gaza. Uw vrouw wilde echter haar familie bezoeken en ging eind januari 2017 samen met de kinderen naar Gaza. Toen zij na anderhalve maand wilde terugkomen naar de VAE, werd ze tegengehouden aan de grenspost. Men stelde dat zij omwille van een niet nader bepaald probleem het gebied niet kon verlaten. Zij probeerde verschillende keren tevergeefs de grens over te steken. Haar broer kwam via één van zijn klanten in zijn gsm-winkel - ene T.(...) - te weten dat zij niet werd doorgelaten omdat Hamas zo hoopte u te pakken te krijgen. Mits het betalen van 2000 dollar per persoon, kon T.(...) uw vrouw en kinderen helpen de grens over te steken. De dag na de betaling van de geldsom, konden uw vrouw en kinderen Gaza verlaten. Jullie waren in april 2018 terug herenigd.

Op 15 mei 2018 kreeg u in de VAE uw ontslagbrief voorgeschoteld. Omdat de bank met een andere bank werd gefuseerd, diende 20% van het personeel af te vloeien. Op aanraden van uw bevriende collega op de HRM dienst tekende u de ontslagbrief niet waardoor u officieel gezien nog niet op de hoogte werd gebracht van uw ontslag en naam aldus nog niet geschrapt zou worden uit het systeem van verblijfsvergunningen. U zocht twee maanden lang werk in de bankensector, belde al uw connecties op maar vond geen werk. Uiteindelijk besloot u vooraleer uw vergunning geannuleerd zou worden, het land te verlaten. U was van 30 maart tot 13 april 2018 op reis gegaan naar Duitsland en had nog een geldig visum (geldig van 17/10/2017 tot 16/06/2018). U besloot daarom op 10 juni 2018, enkele dagen voor het verlopen van dat visum, terug te keren naar Duitsland en van daaruit door te reizen naar België. U arriveerde in België op 20 juli 2018 en diende op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Uw vrouw en kinderen wonen voorlopig nog in de VAE maar hun verblijfskaart vervalt binnenkort.

U vreest een terugkeer naar de Gazastrook omwille van de problemen die u in 2012 heeft gekend met de Hamasleden en de daaropvolgende oproepingsbrief. Bovendien werd uw familie altijd gevisieerd door Hamas. Heel wat familieleden bekleedden immers hoge functies bij de Palestijnse Autoriteit in Gaza vóór 2007. I.(...), een oom langs moederszijde en een officier (rang onbekend), werd vermoord net na de staatsgreep. Er werd tevens een moordpoging op R.(...), een oom langs moederszijde, uitgevoerd maar hij slaagde erin te vluchten. F.(...), een oom langs moederszijde, werd in het been geschoten. Een ver familielid van uw moeder, I.(...) a.(...) D.(...), was minister. U werd bij aankomst in Gaza aan de grenspost van Rafah steeds uitvoerig bevroegd over uw connecties.

Op 11 april 2019 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende vervolgens beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch in haar arrest van 17 februari 2020 werd de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing bevestigd.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u op 22 april 2020 een tweede keer om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. U volhardde in uw verklaringen dat u in de VAE werd ontslagen, doch in tegenstelling tot wat u in uw eerste verzoek aanhaalde, namelijk dat u werd

ontslagen omwille van de economische crisis in de VAE, stelt u thans dat u doelbewust werd ontslagen in het kader van een wraakactie. U zou geweigerd hebben een attest uit te reiken waarin werd verklaard dat tengevolge een fout van de overheid het verschuldigde maandbedrag van een lening niet werd terugbetaald. De persoon die u om dit attest kwam vragen maakte u duidelijk dat hij namens de procureur-generaal van de rechtbank van Al-Ain optrad en hij wees erop dat de gevolgen voor u en uw familie zwaar zouden zijn. Op vraag van uw overste zou u vervolgens naar de rechtbank van Al-Ain gegaan zijn om uw verontschuldiging aan te bieden aan de procureur-generaal. U werd aanvankelijk te woord gestaan door diens adviseur, die van Egyptische origine is én die u aanraadde om te bekennen dat u fouten had gemaakt. Toen u weigerde hierop in te gaan, zou hij u te kennen hebben gegeven dat de procureur-generaal heel machtig was en u en uw familie kon laten opsluiten, dan wel repatriëren naar uw thuisland. Tengevolge deze bedreigingen weigerde u uw excuses aan te bieden en u vertrok. U hervatte vervolgens uw werk en kende aanvankelijk geen verdere problemen. Een viertal maanden later zou u bij aankomst op uw werk gevraagd zijn uw ontslagbrief te ondertekenen. U weigerde hierop in te gaan maar mocht hierna toch het gebouw van de bank niet meer binnen. Een maand later zou u zijn opgebeld door een onbekend persoon die met een Egyptisch accent praatte. U werd gevraagd of u nog steeds in het land was en kreeg tevens te horen dat uw vader werd ontslagen. Toen u verhaal haalde bij uw vader, bevestigde hij dit. Hierna verliet u direct het land en reisde u naar België waar u uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende. U zou dit alles voordien niet hebben verteld en zelfs gelogen hebben op vraag van uw moeder en dit omdat zij vreesde dat uw broers ook problemen zouden krijgen. Uw broer K.(...) en schoonbroer zouden ondertussen ook reeds ontslagen zijn. Uw broer A.(...) zou bij het begin van de coronacrisis ontslagen zijn. U wijst er voorts nog op dat uw echtgenote en kinderen ondertussen ook hun verblijfsvergunning in de VAE zijn kwijtgeraakt en daar thans illegaal verblijven. U wijst erop dat u niet terugkan naar de VAE daar u als ontslagen werknemer geen rechten meer heeft. Ook heeft u geen toegang meer tot de VAE. U haalt voorts nog aan te vrezen dat uw eventuele terugkeer naar de VAE zeer zware gevolgen zal hebben voor uw broers en de rest van de familie. Daarnaast merkt u nog op dat u tevens werd gevraagd om de achterstallige maandsom, omwille waarvan uw problemen zouden begonnen zijn, ten bedrage van 25.000€ terug te betalen.

U uit tot slot nog een vrees ten aanzien van een terugkeer naar Gaza. U vreest er in elkaar geslagen te worden door Hamas omwille van de aanhang van uw familie bij Fatah.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u twee prints neer met uw vluchtgegevens betreffende het moment van uw vertrek uit de VAE op 9 juni 2018.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede verzoek in grote lijnen steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald in het kader van uw eerste verzoek, i.c. u werd ontslagen op uw werk waardoor u niet langer een legaal verblijf heeft in de VAE en bijgevolg tot op heden niet kan terugkeren. U herhaalt voorts nogmaals uw vrees voor Hamas in geval van een terugkeer naar Gaza. U haalt thans wel aan dat u in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid vertelde. Zo zou u niet ontslagen zijn omwille van de economische crisis doch wel in het kader van een wraakactie. U vreest omwille hiervan nu ook zware gevolgen voor uw familie als u zou terugkeren naar de VAE. Er zou u tevens gevraagd zijn een bedrag van 25.000 euro te betalen voor de afbetaling van een lening. U werpt verder nog op dat ook uw twee broers en uw schoonbroer zijn ontslagen. Uw echtgenote en kinderen verblijven tot op heden in de VAE maar hun verblijfsvergunning is ondertussen ook verlopen waardoor ze er nu dus illegaal verblijven.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste verzoek door de Commissaris-generaal op 11 april 2019 werd besloten tot een weigering u internationale bescherming toe te kennen en dit omdat (i) uit uw verklaringen blijkt dat u na uw eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, u daarentegen altijd in de VAE heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt en ook uw dichte familie daar nog steeds woont, uw nood aan internationale bescherming dan ook dient beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, uw land van gewoonlijk verblijf, en u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen daar (1) uit uw verklaringen blijkt dat u pas zou besloten hebben de VAE te verlaten nadat u ontslagen werd en dus risico liep uw verblijfsvergunning te verliezen doch dit puur administratiefrechtelijke problemen zijn die geen verband houden met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, (2) er overigens ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw vermeende ontslag daar (a) u pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud én na herhaaldelijke confrontatie toegaf dat u tweemaal met een toeristisch visum naar Duitsland was gereisd, en hoewel u volgens uw verklaringen uw paspoort verscheurd had, u na het tweede persoonlijk onderhoud alsnog een kopie van uw volledig paspoort kon bezorgen, hetgeen doet vermoeden dat u het paspoort al die tijd bewust achterhield, en het feit dat u deze informatie zo lang verborgen heeft gehouden alvast enige vragen doet rijzen aangaande uw algemene geloofwaardigheid, (b) het gezien uw vrouw en kinderen toenertijd zogenaamd vastgehouden werden in Gaza en u geen idee had wanneer zij zouden terugkeren, enigszins vreemd is dat u besloot verschillende plezierreisjes naar Europa te ondernemen en u voorts niet kon bewijzen dat u effectief bent teruggekeerd naar de VAE, (c) u van uw ontslag geen documenten kon voorleggen en u hiervoor geen aannemelijke verklaring gaf, (d) u evenmin bewijzen heeft van uw 'ontelbare' sollicitaties die u na uw ontslag zou hebben gedaan en u bovendien buiten de bankensector erg weinig inspanningen heeft gedaan om een job te vinden en (3) u geen gewag maakte van andere persoonlijke problemen die u in de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend, (ii) het gegeven dat u toen niet kon terugkeren naar de VAE omdat u daar geen geldig verblijf meer had niet volstond om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen, (iii) u geen enkel element aanhaalde waaruit zou kunnen blijken dat u niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de VAE te bekomen, (iv) de door u voorgelegde documenten uit de VAE bovenstaande appreciatie niet in positieve zin konden ombuigen, zoals uitvoerig werd toegelicht en (v) daargelaten de vraag of kan gesteld worden dat de Gazastrook in uw hoofde als een land van gewoonlijk verblijf kan bestempeld worden, quod non, volledigheidshalve dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u er een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel dat u bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals omstandig werd uiteengezet. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, werden duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze weigeringsbeslissing werd bovendien bevestigd door de RvV in zijn arrest van 17 februari 2020 en geniet aldus kracht van gewijsde.

Dat u thans zonder meer blijft volharden in uw bewering dat u werd ontslagen en, bij gebrek aan een verblijfsvergunning, niet kan terugkeren naar de VAE maar nu een gans ander verhaal aanhaalt aangaande de reden voor uw ontslag, volstaat geenszins om de eerdere appreciatie om te vormen. Immers, opnieuw komt u niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. Waar u thans opwerpt dat u niet werd ontslagen omwille van de economische crisis maar in het kader van een conflict dat u had op uw werk moet overigens, net als in het kader van uw eerste verzoek reeds werd geoordeeld, opnieuw worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt waaruit ook maar kan blijken dat u effectief ontslagen werd. Dit terzijde, de door u aangehaalde redenen waarom u voordien zou gelogen hebben, i.c. dit op vraag van uw moeder omdat ze vreesde dat ook uw broers anders problemen zouden kunnen

ondervinden, houdt geen steek. Los van het feit dat ook dit een loutere post-factum bewering is, is het voorts ook geenszins duidelijk op welke manier uw broers in de VAE problemen zouden kunnen ondervinden omwille van hetgeen u vertelt voor de Belgische asielinstanties in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Bovendien werd u bij uw beide persoonlijke onderhouden op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek telkens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat alles wat u verklaarde **vertrouwelijk** zou behandeld worden (zie CGVS 18/2/2019 p. 2 en CGVS 22/3/2019 p. 2). Het mag bovendien wel ten zeerste verbazen dat uw moeder n t aan u, de zoon die, zoals u thans wil laten uitschijnen, de oorzaak is van de problemen in de VAE en bijgevolg omwille van een (beweerde) vrees voor vervolging zijn land van gewoonlijk verblijf zou zijn moeten ontvluchten om elders om internationale bescherming te verzoeken, zou vragen te liegen en dit uit vrees voor eventuele problemen waar haar andere zoons, die tot op heden nog allen in de VAE verblijven, mogelijks mee zouden kunnen geconfronteerd worden. Het mag immers duidelijk zijn dat het, in geval van een geloofwaardig relaas, net en vooral in uw belang is dat de Belgische autoriteiten een duidelijk zicht hebben op uw situatie en de problemen die u zou gekend hebben, mogelijks nog zou kennen in geval van een eventuele terugkeer naar de VAE. In geval van een afwijzing van uw verzoek om internationale bescherming bestaat immers het risico dat u zou gerepatrieerd worden. Dat uw moeder u aldus, hiermee rekening houdende, gevraagd zou hebben te liegen, houdt dan ook geen steek. Het mag bovendien ook ten zeerste verbazen dat u in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV, en dit nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, geen enkele melding maakte van, wat u thans pretendeert, "de ware toedracht van de feiten". U bleef daarentegen volharden in de verklaringen zoals door u afgelegd bij de DVZ en het CGVS. Indien er al een reden zou zijn waarom u in het kader van uw eerste verzoek een andere voorstelling gaf van de feiten, kan het hoegenaamd niet overtuigen dat u ook in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV, bleef volharden in uw leugenachtige verklaringen. Dat u dan uiteindelijk nog eens twee maanden wachtte nadat de RvV in zijn arrest de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde alvorens een tweede verzoek in te dienen waarbij u, zoals u thans beweert, dit keer wel de waarheid aanhaalt, kan niet overtuigen. Indien u daadwerkelijk meent dat u niet kan terugkeren en dat uw leven bij terugkeer in gevaar zal zijn, mag redelijkerwijs verondersteld worden dat u naar waarheid alle feiten aanbrengt die uw vrees kunnen staven en dit van bij aanvang van uw procedure om internationale bescherming. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat u ook niet verduidelijkt welke problemen uw broers mogelijks omwille van u en uw (beweerde) problemen zouden kunnen kennen in de VAE.

Los van het feit dat uw bewering dat u op vraag van uw moeder in het kader van uw eerste verzoek bepaalde zaken niet kon vermelden, geen steek houdt en dus niet kan worden weerhouden, blijkt uit volgende bevindingen dat aan uw thans nieuw aangehaalde relaas sowieso geen geloof kan worden gehecht. Allereerst legt u ook nu niet het minste tastbare bewijs voor die uw verklaringen kunnen staven. Blijkt bovendien dat uw verklaringen over uw familieleden die nog in de VAE verblijven niet stroken met hetgeen u in het kader van uw eerste verzoek aanhaalde. U beweert thans dat de adviseur van de procureur-generaal van de rechtbank ermee dreigde dat 'de gevolgen voor uw familie zwaar zouden zijn' als u geen gehoor gaf aan zijn eis. U merkt voorts op dat verschillende van uw familieleden ondertussen ook reeds ontslagen werden en u poogt hier een link te leggen met de problemen die u kende met de adviseur. Zo beweert u dat u, kort voor uw vertrek, door iemand met een Egyptisch accent - u wil hiermee allicht het vermoeden wekken dat u werd gebeld door de adviseur van de procureur-generaal aangezien u ook beweerde dat deze adviseur van Egyptische origine is (zie CGVS 2de VIB vraag 16) - werd gebeld en te horen kreeg dat uw vader ontslagen was. Uit uw bijkomende opmerking dat deze persoon al op voorhand op de hoogte was van uw vader zijn ontslag, doet vermoeden dat u poogt te laten uitschijnen dat deze persoon een rol speelde bij het ontslag van uw vader en aldus gevolg gaf aan zijn eerdere bedreiging dat 'de gevolgen voor uw familie zwaar zouden zijn'. Echter, in het kader van uw eerste gehoor verklaarde u uitdrukkelijk dat uw vader gewoon werd ontslagen omwille van zijn leeftijd. U verklaarde toen bovendien nog dat uw vader aangaf dat hij nergens naartoe kon en dat ze een regeling voor hem uitwerkten zodat hij in de VAE kon blijven zonder inkomen (zie CGVS 18/2/2019 p. 11). Het mag verwonderen dat uw vader zo'n regeling kon treffen om probleemloos in de VAE te blijven indien zijn ontslag, zoals u nu wil laten uitschijnen, het gevolg was van het conflict dat u had met iemand van de gerechtelijke instanties die u en uw familie zou bedreigd hebben. Bovendien kan geenszins worden ingezien waarom u over het actuele verblijfsstatuut van uw vader in de VAE in het kader van uw eerste verzoek zou hebben gelogen, zelfs al zou uw huidige bewering dat u over de ware reden van uw eigen ontslag niet de waarheid mocht vertellen kunnen worden weerhouden, quod non (zie supra). Verder beweert u thans dat ook uw broers en uw schoonbroer ontslagen zijn. U verduidelijkte dat u reeds in oktober- november 2018 vernam dat uw broer K.(...) en uw schoonbroer ontslagen werden. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat ook hier wil laten uitschijnen dat dit verband houdt met uw problemen met de adviseur van de procureur-generaal.

Echter, weerom stroken deze verklaringen niet met wat u eerder beweerde. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u immers dat van uw vier broers er twee werken als ingenieur terwijl de overige twee nog studeren. U stelde zelfs expliciet dat uw broers uw vader helpen (zie CGVS 18/2/2019 p. 12 en CGVS 22/3/2019 p. 18). Opnieuw kan niet worden ingezien waarom u in het kader van uw eerste verzoek tijdens uw gehoren voor het CGVS, die beiden plaatsvonden in 2019, niet zou hebben kunnen aangeven dat ook uw broer en schoonbroer ontslagen werden temeer daar u nu beweert dat u dit nieuws reeds vernam in oktober - november 2018 (zie interview DVZ 2de VIB vraag 16). Dat uw broer A.(...) ondertussen werd ontslagen, kan nog worden aangenomen. Doch zijn ontslag houdt verband met de wereldwijde corona-crisis (zie interview DVZ 2de VIB vraag 16).

Uit wat voorafgaat mag duidelijk blijken dat ook aan de nu door u aangehaalde voorstelling van de feiten geen enkel geloof kan worden gehecht. De voorgelegde print van uw vluchtgegevens kan hier ook geen ander licht opwerpen doch bevestigt daarentegen eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Nu nog los van het feit of u al dan niet al veel eerder beslist zou hebben de VAE te verlaten - in tegenstelling tot wat u beweert betrof dit echter geen motief van de vorige weigeringsbeslissing die in uw hoofde werd genomen - moet worden opgemerkt dat uit deze vluchtgegevens blijkt dat uw vertrek uit de VAE op 9/6/2018 vanuit Dubai gepland stond. Uit deze gegevens blijkt voorts dat u vervolgens op 10/6/2018 via Muscat naar Frankfurt zou vliegen om vervolgens op 16/6/2018 vanuit Frankfurt, via Muscat, naar Dubai terug te keren. Ook al kan uit deze vluchtgegevens niet worden afgeleid of u daadwerkelijk bent teruggekeerd naar Dubai, het feit dat u blijkbaar wel de intentie had en een terugvlucht boekte kan alleen maar bevestigen dat aan uw beweerde problemen in de VAE geen enkel geloof kan worden gehecht.

Gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas, kan evenmin worden volgehouden dat uw familie zware problemen zal kennen als u terugkeert - opnieuw laat u na te preciseren wat u dan precies meent te moeten vrezen voor uw familie - noch dat u een 'boete' van 25.000€ boven het hoofd hangt. Waar u verder nog aanhaalt dat ook uw echtgenote en kinderen hun verblijfsvergunning in de VAE verloren en daar nu illegaal verblijven, moet eveneens worden opgemerkt dat u deze blote bewering op geen enkele manier kan hardmaken.

In het kader van uw eerste verzoek wees de Commissaris-generaal er voorts reeds op dat (i) het niet wordt betwist dat u momenteel niet terugkan naar de VAE omdat u daar geen geldig verblijf heeft, doch dit volstaat niet om u internationale bescherming toe te kennen, (ii) de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en (iii) u geen elementen aanbracht waaruit kan blijken dat u niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden om alsnog een wettelijk verblijf te bekomen in de VAE. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek én deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV. U haalt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande beoordeling. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve kan hier nogmaals worden benadrukt dat aan de ontslagen van uw familieleden, met uitzondering van uw broer A.(...), in de VAE geen geloof kan worden gehecht noch heeft u aangetoond dat uw echtgenote en kinderen thans illegaal in de VAE verblijven (zie supra). Wat er ook van zij, u toont geenszins aan dat u thans niet meer over een familiaal netwerk beschikt noch toont u aan dat de verblijfssituatie van uw in de VAE verblijvende familieleden thans gewijzigd is.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande en de beschikbare informatie (zie bijlage in administratief dossier) maakt u geenszins aannemelijk dat u niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zou kunnen bekomen.

U haalt tot slot nog een vrees aan voor Hamas in geval van een terugkeer naar Gaza omdat veel van uw familieleden Fatah-aanhangers zijn. U beperkt zich hier tot een loutere herhaling van hetgeen u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek. Dienaangaande oordeelde de Commissaris-generaal reeds dat daargelaten de vraag of kan gesteld worden dat de Gazastrook in uw hoofde als een land van gewoonlijk verblijf kan bestempeld worden, quod non, volledigheidshalve dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk kon maken dat u er een gegronde vrees voor vervolging, dan wel dat u bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Ook hier kan verwezen worden naar de omstandige motivering weergegeven in de weigeringsbeslissing genomen in uw hoofde in het kader van

uw eerste verzoek en dient benadrukt te worden dat deze motivering door de RvV werd bevestigd. Het mag duidelijk zijn dat het louter in algemene termen herhalen van verklaringen die u voorheen reeds aanhaalde niet kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen.

De Commissaris-generaal beschikt evenmin over elementen die de eerdere beoordeling kunnen omvormen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelikheden de dodelijkste sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter als "relatief rustig" worden omschreven.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "Akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en werd er nadien een toename van raket- en mortiervuur vastgesteld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor. Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te

naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit

ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken (EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste

grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd

door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, 1 van het Vluchtelingenverdrag, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot een conclusie is gekomen, waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel argumenteert verzoeker dat zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van Gaza getoetst moet worden, in hoofddeorde omdat dit zijn land van nationaliteit is en in ondergeschikte orde omdat een terugkeer naar de VAE niet mogelijk is.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet getoetst moet worden ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of, in geval van een staatloze, ten aanzien van zijn gewone verblijfplaats. Overeenkomstig artikel 1.1. van het Apatridenverdrag van 1954 moet als "staatloos persoon" worden beschouwd: een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens rechtsstelsel, als diens onderdaan wordt beschouwd. Verzoeker verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben, hetgeen volgens hem niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Verzoeker werd overeenkomstig ingeschreven als hebbende de Palestijnse nationaliteit door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit blijkt ontegensprekelijk uit zijn bijlage 26 en het Rijksregister. Het is voorts vaststaande rechtspraak in de hoven van beroep in Vlaanderen dat mensen met de Palestijnse nationaliteit niet worden erkend staatloos te zijn aangezien Palestina volgens het internationaal recht als staat wordt beschouwd (zie stukken 2, 3 en 4: arresten van de hoven van beroep van Gent, Brussel en Antwerpen). Gelet op het feit dat hij in Merelbeke woont en de rechtbank eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, overeenkomstig artikel 632bis van het Gerechtelijk Wetboek bevoegd is, zal verzoeker naar eigen zeggen nooit erkend kunnen worden als staatloze. Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal zijn Palestijnse nationaliteit niet ter discussie stelt maar motiveert dat zijn land van gewoonlijk verblijf de VAE is. Het Commissariaat-generaal verklaart vervolgens dat de nood om internationale bescherming van verzoeker dan ook beoordeeld moet worden ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal hier klaarblijkelijk de toetsing toepast voor staatloze verzoekers om internationale bescherming, doch nalaat te motiveren waarom deze toetsing werd toegepast en waarom hij als staatloze werd behandeld. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij de Palestijnse nationaliteit heeft waardoor hij bijgevolg niet behandeld kan worden als een staatloze en de toetsing van zijn nood aan internationale bescherming dan ook dient te gebeuren ten aanzien van zijn land van nationaliteit, *in casu* Gaza.

Indien de Raad toch van oordeel zou zijn dat er wel degelijk getoetst moet worden aan het land van de gewone verblijfplaats, wenst verzoeker op te merken dat, als de terugkeer onmogelijk wordt gemaakt vanwege juridische en administratieve belemmeringen, bijvoorbeeld het ontbreken van een verblijfsrecht, de terugkeer naar de VAE dan louter hypothetisch wordt. Verzoeker voert aan dat hij geen geldig verblijf heeft in de VAE en dat hij al het mogelijke heeft gedaan om een verblijfsvergunning in de VAE te bemachtigen. Hierdoor is de terugkeer naar de VAE onmogelijk. Waar het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat hij niet aannemelijk maakt dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de VAE zou kunnen bekomen, benadrukt verzoeker dat zijn ontslag buiten zijn controle lag. Het kan hem dus niet verweten worden dat hij niet langer beantwoordt aan de vereisten van de verblijfsvergunning in de VAE. Daarbij wil verzoeker benadrukken dat het feit dat hij de oorzaak van zijn ontslag niet had vermeld in zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet *a priori* kan leiden tot ongeloofwaardigheid. Verzoeker heeft daaropvolgend twee maanden lang, zolang zijn verblijfsvergunning het toe liet, getracht een nieuwe job in de VAE te vinden. Door zijn functie en de aard van de bankensector in de VAE, is het volgens verzoeker onmogelijk om hier stukken van voor te leggen. Sollicitaties gebeuren gewoonlijk via connecties en louter mondeling, zo ook bij verzoeker. Het bleek voor verzoeker echter onmogelijk om gedurende de termijn van twee maanden een job te vinden, mede vanwege discriminatie op grond van zijn Palestijnse herkomst. Solliciteren voor een andere positie was niet mogelijk gezien verzoeker overgekwalificeerd was vanwege zijn opleiding en ervaring. De concurrentie op de arbeidsmarkt in de VAE was in 2018 bovendien zeer hoog en het economisch klimaat was zeer ongunstig vanwege de dalende olieprijs. Verzoeker gaf daarbovenop al aan dat er vanuit de overheid een voorrangbeleid wordt toegepast waardoor buitenlandse werknemers, zoals hijzelf, het nog moeilijker hebben. Daarnaast wordt nu ook zijn familie specifiek gevisieerd, wat blijkt uit het feit dat niet alleen zijn vader ook werd ontslagen maar dat ondertussen reeds twee van zijn broers hetzelfde lot ondergingen. Bovendien is volgens verzoeker nu ook de verblijfstitel van zijn gezin officieel verlopen, waardoor ook hun verblijfssituatie momenteel precair is. Verzoeker heeft naar eigen zeggen dus wel degelijk al het mogelijke gedaan om een verblijfsvergunning in de VAE te bemachtigen. Hierin is hij echter niet geslaagd, wat een terugkeer naar de VAE onmogelijk maakt. Het gevaar bestaat dan ook dat verzoeker bij een gepoogde terugkeer de toegang tot het grondgebied van de VAE geweigerd zal worden en in plaats daarvan zal gedwongen worden terug te keren naar Gaza, zijn land van herkomst. Aangezien in de praktijk dus enkel een terugkeer naar Gaza mogelijk is, en niet de VAE, meent verzoeker dat zijn nood aan internationale bescherming dan ook moet afgetoetst worden ten aanzien van Gaza.

Verzoeker wijst er nog op dat in het arrest nr. 232 697 van de Raad van 17 februari 2019 wordt gesteld dat de geëigende procedure voor het bekomen van een verblijfstitel in België op grond van het gegeven dat verzoeker niet kan terugkeren naar de VAE een verzoek tot erkenning van staatloze zou zijn. Vervolgens dient er een regularisatie aangevraagd te worden op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer (zie RvV van 17 februari 2019, nr. 232.697, zie stuk 7). Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan en stelt dat bovenstaande procedure in de praktijk een lege doos is aangezien het al enkele jaren vaststaande rechtspraak is bij de hoven van beroep in Vlaanderen dat Palestijnen niet meer erkend worden als staatlozen. Verzoeker legt drie arresten voor van de Hoven van Beroep te Antwerpen, Brussel en Gent waaruit blijkt dat Palestina een staat is en dat er nationaliteitswetgeving voorhanden is om uit te maken wie de Palestijnse nationaliteit heeft. Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij, gelet op het feit dat hij in Merelbeke woont en de rechtbank eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, overeenkomstig artikel 632bis van het Gerechtelijk Wetboek bevoegd is, nooit erkend zal kunnen worden als staatloze. Het Commissariaat-generaal motiveert echter vervolgens op grond van een zeer vreemde, onredelijke en tegenstrijdige logica dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, noch een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvoor alleen de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is. Verzoeker besluit *“Dat een dergelijke schizofrene redenering ervoor zorgt dat verzoeker in de onzekerheid wordt gehouden. Wanneer wordt erkend dat een terugkeer naar de VAE niet mogelijk is, wordt gesteld dat dit geen reden is om internationale bescherming te verlenen. Dat de motivatie van het Commissariaat-generaal dus kennelijk onredelijk is en dus in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

In een tweede onderdeel zet verzoeker uiteen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, in hoofdorde in het geval van terugkeer naar Gaza, in ondergeschikte orde in het geval van een terugkeer naar de VAE.

Wat betreft zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Gaza, zet verzoeker het volgende uiteen: *“(…) Verzoeker vreest echter Hamas omdat hij in 2013 een discussie heeft gehad met hen over de bouw van een lanceerplatform op de gronden van zijn familie. Na deze discussie is verzoeker twee dagen ondergedoken vooraleer hij Gaza heeft verlaten.*

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat deze vrees niet meer actueel is. Hij komt tot deze conclusie uit een geheel van omstandigheden, zoals het feit dat verzoekers vrouw eind januari 2017 naar Gaza is vertrokken om haar familie te bezoeken.

Nochtans had verzoeker haar expliciet afgeraden om te vertrekken, omdat hij zich zorgen maakte over de gevolgen van dit bezoek. Dit vormt een belangrijke tegenindicatie.

Een andere belangrijke tegenindicatie is de weinige bezoeken van verzoeker naar Gaza sinds de staatsgreep door Hamas. Waar hij voorheen Gaza bijna tweemaal per jaar bezocht, is hij na 2007 nog maar slechts drie keer afgereisd naar Gaza. De bezoeken waren bovendien zeer kort en noodzakelijk, namelijk voor de regeling van zijn huwelijk.

Naast de discussie met Hamas vormt het politiek verleden van een aantal familieleden bij Fatah een belangrijke motivatie voor verzoeker om niet meer terug te keren naar Gaza.

Het merendeel van zijn familie heeft Gaza intussen dan ook verlaten.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij door zijn familienaam steeds werd ondervraagd aan de grensovergang gedurende de drie hierbovenvermelde bezoeken.

Aangezien het politiek evenwicht in Gaza onveranderd is gebleven sinds de machtsovername door Hamas, is de vrees van verzoeker nog steeds actueel.

Gezien de huidige politieke situatie in Gaza en de persoonlijke vrees van verzoeker kan hij bovendien de bescherming niet inroepen van de autoriteiten.

De verzoeker koestert weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging in het geval van een terugkeer naar Gaza die hij kan staven met documenten en gedetailleerde verklaringen.”

Wat betreft de vrees die hij stelt te koesteren in het geval van een terugkeer naar de VAE, verwijst verzoeker vooreerst naar hoger aangehaalde argumenten omtrent de onmogelijkheid van een terugkeer naar de VAE. Verzoeker heeft namelijk geen geldig verblijf in de VAE en heeft naar eigen zeggen al het mogelijke gedaan om een verblijfsvergunning in de VAE te bemachtigen. Hierdoor is de terugkeer naar de VAE onmogelijk. Het gevaar bestaat er dan ook in dat verzoeker bij een gepoogde terugkeer de toegang tot het grondgebied van de VAE geweigerd zal worden en in plaats daarvan zal gedwongen worden terug te keren naar Gaza, zijn land van herkomst. Aangezien in de praktijk dus enkel een terugkeer naar Gaza mogelijk is, en niet de VAE, moet de vrees voor vervolging dan ook praktisch afgetoetst worden ten aanzien van een daaropvolgende terugkeer naar Gaza.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in hoofddeorde in geval van terugkeer naar Gaza, in ondergeschikte orde in het geval van een terugkeer naar de VAE.

Verzoeker voert aan dat de situatie in Gaza in het algemeen zeer onvoorspelbaar en volatiel is. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer volatiel blijft en verwijst in dit verband naar "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Volgens cijfers van de Wereldgezondheidsorganisatie liep, tussen maart 2018 tot 31 juli 2019, het dodentol in Gaza op tot 315 doden. Ongeveer twee derde van de slachtoffers liet het leven in de context van de demonstraties in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Daarnaast vielen er ook nog meerdere gewonden tijdens de agressieve onderdrukking door Hamas van de protesten georganiseerd onder de slogan "*We want to live*" die plaatsvonden in maart 2019. De staat van de gezondheidszorg en de nood aan fondsen baart de internationale gemeenschap zorgen. In mei 2019 lanceerde UN Humanitarian Coordinator for the Occupied Palestinian Territory, Jamie McGoldrick, een dringende oproep tot het samenbrengen van 20 miljoen dollar om de gewonden van 'de Grote Mars van de Terugkeer' te ondersteunen en te verzorgen. De cijfers tonen ook aan dat de staat van de gezondheidszorg een belangrijke impact heeft op het leven van de slachtoffers: OCHA maakt gewag van 148 mensen die een amputatie moesten ondergaan, waarvan het grootste deel te wijten was aan "*inadequate treatment*". Volgens cijfers van het OCHA, vielen bij het conflict gedurende de periode april-augustus 2019, 55 doden en ongeveer 5800 gewonden langs Palestijnse kant. Vooral mei was erg bloedig, met 32 Palestijnse dodelijke slachtoffers. Human Rights Watch kwalificeerde de daden van begin mei als "*unlawful attacks by both sides*". Ook veel burgerwoningen werden beschadigd of vernield. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat de veiligheidssituatie in Gaza dus wel degelijk ernstig en volatiel is.

Daarnaast wenst verzoeker erop te wijzen dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een pertinent element is dat moet betrokken worden in het risico op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet, zijnde het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker voert in dit verband aan dat de recente gebeurtenissen aantonen dat het feit of de grensovergang in Rafah open is, afhankelijk is van een fragiel politiek evenwicht tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas. Verzoeker behoudt zich dan ook het recht voor om actuele informatie aan te brengen aangaande de situatie aan de grensovergang van Rafah. Verzoeker wenst ook te verwijzen naar de impact van de Covid-19 op de opening van de grens. Uit verschillende bronnen blijkt dat de grensovergang van Rafah slechts uitzonderlijk open is.

Ten derde kan er naar zijn mening van verzoeker niet verwacht worden dat hij door onveilige gebieden dient te reizen om zijn "veilig" land van herkomst te bereiken. Daarom is een cruciaal element in de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer de veiligheidssituatie in de Sinai in het noorden van Egypte. Het Commissariaat-generaal verwijst naar de COI Focus "*Palestine Retour dans la Bande de Gaza*" van 9 september 2019 en stelt dat de situatie in de Sinai relatief veilig is en dat Palestijnen die terugkeren naar Gaza niet geïsoleerd worden. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan en verwijst naar recentere informatie die erop wijst dat de Sinai wel degelijk gevaarlijk is. De regio wordt geteisterd door geweld en aanslagen van de zijde van Wilayat Sinai (WS) en aan de andere kant is er ook geweld van het leger en de veiligheidsdiensten. Bij aanvallen van alle partijen komen er burgerslachtoffers om. Verzoeker verwijst in dit verband naar de COI Focus "*Egypte Veiligheidssituatie*" van 11 december 2019, waaruit onder meer blijkt dat het geweld zich concentreert op de kustweg tussen al Arish en Rafah, dit is de weg die verzoeker moet nemen op via de grensovergang van Rafah Gaza binnen te

komen. Genoemde COI Focus preciseert dat het om zowel militaire als niet-militaire doelwitten gaat. Ook bij aanvallen van het leger en de veiligheidsdiensten vallen slachtoffers te betreuren. De zone aan de grens met Gaza wordt door de Egyptische autoriteiten als bufferzone gebruikt, ziekenhuizen, scholen, winkels en huizen zijn er vernield. De COI Focus stelt verder dat ook de Egyptische autoriteiten zich schuldig maken aan schendingen van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht. Human Rights Watch meldt in het artikel *"If You Are Afraid for Your Lives, Leave Sinai!"* van mei 2019 dat er op alle wegen checkpoints staan en dat er incidenten zijn gemeld waarbij er geschoten werd op burgers en voertuigen die geen duidelijke of imminente dreiging vormden. Uit het reisadvies van de Canadese overheid blijkt verder dat de situatie in de Noordelijke Sinai en in het bijzonder de regio die grenst aan Israël extreem onstabiel is. De noodtoestand is er van kracht. Verzoeker meent dat van hem niet kan verwacht worden dat hij via een dergelijk onveilig en volatiel gebied moet terugkeren naar de grensovergang met Rafah. De vraag is ook of deze open zal zijn. Indien de grensovergang gesloten is dient verzoeker is een gevaarlijke bufferzone te wachten tot de grens open gaat. Verzoeker wenst verder te benadrukken dat het leger en de politie het voornaamste doelwit zijn van WS. Bijgevolg is de politie die het busvervoer naar de grens van Rafah beveiligd ook een doelwit. Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing dat Palestijnen die terugkeren niet gevisieerd worden. Het Commissariaat-generaal gaat er echter aan voorbij dat de politie die de bussen beveiligd wel degelijk een doelwit is. De strategie van WS bestaat er dan ook in om het staatsgezag te ondermijnen en te laten blijken dat de staat de veiligheid niet kan garanderen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij op heden niet kan terugkeren naar Gaza omwille van praktische en veiligheidsoverwegingen. Daarbovenop wordt het risico in hoofdte van verzoeker verhoogd door persoonlijke elementen. Sinds de discussie met enkele leden van Harnas enkele dagen na zijn huwelijksfeest, vreest verzoeker om terug te keren naar Gaza. Het persoonlijke verhoogde risico blijkt uit de oproepingsbrief in naam van verzoeker die de grootvader ontving, de meerdere navragingen in de wijk en het vasthouden aan de grens van zijn echtgenote en gezin in 2017.

Verzoeker hekelt daarnaast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing geen melding maakt van de humanitaire omstandigheden in Gaza. Nochtans heeft de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermd Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Volgens verzoeker verkeert UNRWA in de onmogelijkheid om haar opdracht naar behoren uit te oefenen. Bovendien moet er rekening gehouden worden met de impact van de mondiale Covid-19 pandemie. Uit verschillende internationale bronnen blijkt dat de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande was, op instorten staat. Inwoners van Gaza zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Zelfs de UNRWA besloot om haar noodprogramma *Community Mental Health Programme (CMHP)* stop te zetten en mensen te ontslaan. Uit de COI Focus *"Palestinian Territories - Lebanon, The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA door budgettekort de financiering van haar noodprogramma's heeft moeten aanpassen omdat zij prioriteit gaven aan voedselhulp, wat door het agentschap als essentiëler wordt beschouwd. Verzoeker verwijst naar het artikel *"UNRWA Schools open despite financial crisis"* van The Media Line van 2 september 2019, waaruit blijkt dat er een tekort is van 150 miljoen dollar in de budgetten van UNRWA waardoor haar functioneren ernstig in het gedrang komt. In het artikel *"Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained"* wordt gesteld dat na september 2019 UNRWA niet meer in staat zal zijn om de leraars te betalen en scholen, ziekenhuizen en sociale programma's open te houden. Verzoeker wenst verder te benadrukken dat er naast een financiële crisis ook sprake is van crisis bij de top van UNRWA en dat Israël de druk opvoert om het agentschap te sluiten. Verzoeker wenst verder te verwijzen naar de impact van de Covid-19 crisis op het functioneren van UNRWA. Uit verschillende bronnen blijkt dat de Covid-19 crisis een enorme druk uitoefent op het overbevroegde en tegelijkertijd onder gefinancierde gezondheidszorgsysteem in Gaza. Op 17 maart 2020 heeft UNRWA een *flashappeal* gelanceerd om een bijkomend budget te verkrijgen om de strijd tegen het Covid-19 virus in haar verschillende mandaatgebieden verder te zetten. Een bedrag van 14,1 miljoen dollar was hiervoor noodzakelijk. Op 8 mei 2020 was UNRWA genoodzaakt om de *flashappeal* te verhogen naar een som van 93,4 miljoen dollar om de kosten van haar werking in de periode maart tot juli 2020 te dekken. Uit het rapport *"Updated UNRWA flash appeal for the Covid-19 response"* van 8 mei 2019 blijkt duidelijk dat UNRWA substantiële bijkomende investeringen nodig heeft om de Covid-19 crisis in te dijken. UNRWA benadrukt dat de gezondheidszorgsystemen in al haar mandaatgebieden al voor de crisis overbevroegd en onder gefinancierd waren. De pandemie van Covid-19 verhoogt de bestaande druk op een aanzienlijke wijze. Het rapport toont verder aan dat de financiële crisis steeds erger wordt.

Het is nog maar de vraag hoelang UNRWA in deze omstandigheden kan blijven functioneren. Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat aangaande de impact van de Covid-19 pandemie en de humanitaire situatie in Gaza en meent dat de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet in het geval van een terugkeer naar Gaza.

Daarenboven loopt verzoeker naar eigen zeggen een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in het geval van een terugkeer naar de VAE. Verzoeker herhaalt in dit verband nogmaals dat hij geen geldig verblijf heeft in de VAE, dat hij al het mogelijke heeft gedaan om een verblijfsvergunning in de VAE te bemachtigen en dat het gevaar dan ook bestaat dat hij bij een gepoogde terugkeer de toegang tot het grondgebied van de VAE geweigerd zal worden. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, hetgeen hij toelicht als volgt: *“Het Commissariaat-generaal motiveert echter op grond van een zeer vreemde, onredelijke en tegenstrijdige logica dat hun beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft noch een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvoor alleen de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is. Dat een dergelijke schizofrene redenering ervoor zorgt dat verzoeker in de onzekerheid wordt gehouden. Wanneer wordt erkend dat een terugkeer naar de VAE niet mogelijk is, wordt gesteld dat dit geen reden is om internationale bescherming te verlenen.*

Een dergelijke redenering impliceert echter een schending van art. 3 EVRM. Met deze beslissing verplicht het Commissariaat-generaal de verzoeker om in een juridisch vacuüm en illegaal verblijf te verkeren.

Dit maakt een onmenselijke en vernederende behandeling uit in de zin van artikel 48/4, §2, b) en een schending van artikel 3 EVRM.” Verzoeker herhaalt dat het gevaar bestaat dat hij bij een gepoogde terugkeer zal gedwongen worden terug te keren naar Gaza, zijn land van herkomst. Aangezien in de praktijk dus enkel een terugkeer naar Gaza mogelijk is, en niet de VAE, moet het reëel risico op ernstige schade dan ook praktisch afgetoetst worden ten aanzien van een daaropvolgende terugkeer naar Gaza, aldus verzoeker, die in dit verband verwijst naar de argumentatie die hoger werd uiteengezet.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een arrest dd. 20 april 2017 van het hof van beroep van Gent, een arrest dd. 5 juni 2018 van het hof van beroep van Brussel, een arrest dd. 3 november 2018 van het hof van beroep van Antwerpen, het artikel *“Is the UAE still a high-paid expat haven?”* van BBC van 18 december 2018, het artikel *“Revealed: Most new jobs in UAZ to come up in these sectors”* van Khaleej Times van 3 januari 2019, arrest nr. 232.697 van de RvV van 17 februari 2019, uittreksels uit het rapport *“Gaza ten years later”* van UNSCO van juli 2017, een uittreksel uit *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”* van UNHCR, het artikel *“Two Million Palestinians Are Victims of Israeli Airstrikes and Collective Punishment Policy...”* van PCHR van 26 maart 2019, het *“Situation Report occupied Palestinian territory - Gaza 01 - 31 July 2019”* van WHO van 9 augustus 2019, het verslag *“Humanitarian snapshot: Casualties in the context of demonstrations and hostilities in Gaza: 30 mar 2018-31 July 2019”* van OCHA van 31 augustus 2019, het verslag *“Another brutal crackdown by Hamas in Gaza”* van HRW van 20 maart 2018, het artikel *“Hundreds of wounded Gaza protesters risk limb amputation without immediate help, warns top UN official”* van UN News Service van 8 mei 2019, het *“Humanitarian Bulletin: occupied Palestinian territory”* van OCHA van augustus 2019, het *“Humanitarian Bulletin: occupied Palestinian territory”* van OCHA van april 2019, het *“Humanitarian Bulletin: occupied Palestinian territory”* van OCHA van mei 2019, het verslag *“Security Council Briefing on the Situation in the middle East, including the Palestinian question”* van Special Coordinator for the Middle East Peace process van 22 mei 2019, het verslag *“Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting”* van HRW van 12 juni 2019, het artikel *“Deliberately targeting homes in Gaza, Israel kills 13 civilians, 2 of them minors”* van B'tselem van 12 juni 2019, het artikel *“Around 70 Airstrikes within 12 Hours...Israel Violates the Gaza Strip: Pregnant Woman and her Baby Girl Killed...Residential Buildings Targeted...and Israeli Attacks Continue”* van PCHR van 4 mei 2019, het artikel *“Crossings update: Hundreds return to Gaza via Rafah Crossing, travel via Erez still heavily restricted. Movement of goods continues as usual”* van GISHA van 20 april 2020, het artikel *“Egypt reopens Gaza crossing for 3 days”* van Anadolu Agency van 10 augustus 2020, het artikel *“Egypt reopens Gaza crossing for three days”* van YeniSafak van 10 augustus 2020, de COI Focus *“Egypte Veiligheidssituatie”* van 11 december 2019, het artikel *“If You Are Afraid for Your Lives, Leave Sinai!”* van HRW van mei 2019, een Canadees reisadvies voor Egypte van 28 augustus 2019, de COI Focus *“Palestinian territories - Lebanon: The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019, het artikel *“UNRWA Schools open despite financial crisis”* van The Media Line van 2 september 2019, het artikel *“Wishing away Palestinian refugees: End*

of US' UNRWA aid explained" van Al Jazeera van 2 september 2019, het artikel "UNRWA boss resigns amid probe into misconduct claims" van Al Jazeera van 6 november 2019, het artikel "Agentschap voor Palestijnse vluchtelingen in diepe crisis na ontslag chef" van IPS van 8 november 2019, het artikel "Reduction of UNRWA services, impact on Palestine refugees" van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van maart 2018, het document "Updated UNRWA flash appeal for the Covid-19 response" van mei 2019, het verslag "Joint statement on Israel's Obligation vis-à-vis West Bank and Gaza in Face of Coronavirus Pandemic" van HRW van 7 april 2020 en het artikel "Seven corona-related deaths, 467 new cases in Palestine in last hours - Minister of Health" van WAFA News agency van 10 augustus 2020.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge (nr. 16/984/B) van 5 februari 2018 gevoegd.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming

pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.7.1. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 9 april 2019 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij na zijn eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, hij daarentegen altijd in de VAE heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt en ook zijn dichte familie daar nog steeds woont, zijn nood aan internationale bescherming dan ook dient beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen daar (1) uit zijn verklaringen blijkt dat hij pas zou besloten hebben de VAE te verlaten nadat hij ontslagen werd en dus risico liep zijn verblijfsvergunning te verliezen doch dit puur administratiefrechtelijke problemen zijn die geen verband houden met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, (2) overigens ernstige vragen kunnen gesteld worden bij zijn vermeende ontslag daar (a) hij pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud en na herhaaldelijke confrontatie toegaf dat hij tweemaal met een toeristisch visum naar Duitsland was gereisd, en hoewel hij volgens zijn verklaringen zijn paspoort verscheurd had, hij na het tweede persoonlijk onderhoud alsnog een kopie van zijn volledig paspoort kon bezorgen, hetgeen doet vermoeden dat hij het paspoort al die tijd bewust achterhield, en het feit dat hij deze informatie zo lang verborgen heeft gehouden alvast enige vragen doet rijzen aangaande zijn algemene geloofwaardigheid, (b) het gezien zijn vrouw en kinderen toentertijd zogenaamd vastgehouden werden in Gaza en hij geen idee had wanneer zij zouden terugkeren, enigszins vreemd is dat hij besloot verschillende plezierreisjes naar Europa te ondernemen en hij voorts niet kon bewijzen dat hij effectief is teruggekeerd naar de VAE, (c) hij van zijn ontslag geen documenten kan voorleggen en hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft, (d) hij evenmin bewijzen heeft van zijn 'ontelbare' sollicitaties die hij na zijn ontslag zou hebben gedaan en hij bovendien buiten de bankensector erg weinig inspanningen hebben gedaan om een job te vinden en (3) hij geen gewag maakt van andere persoonlijke problemen die hij in de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend, (ii) het gegeven dat hij momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat hij daar geen geldig verblijf heeft niet volstaat om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen, (iii) hij geen enkel element aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de VAE te bekomen, (iv) de door hem voorgelegde documenten uit de VAE bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen en (v) daargelaten de vraag of kan gesteld worden dat de Gazastrook in zijn hoofde als een land van gewoonlijk verblijf kan bestempeld worden, *quod non*, volledigheidshalve dient vastgesteld te worden dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij er een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 232 697 van 17 februari 2020, waarin het volgende werd overwogen:

"(...) 7.3.2. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad immers vast te stellen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de VAE heeft verlaten of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo blijkt uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden dat verzoeker in wezen geen enkele vrees aanhaalt ten aanzien van de VAE. Verzoeker heeft altijd zonder problemen in de VAE kunnen wonen, studeren en werken. Hij haalt slechts aan dat hij de VAE heeft verlaten nadat hij ontslagen werd en dus het risico liep om zijn verblijfsvergunning te verliezen. Ook in het verzoekschrift wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker pas is ontstaan nadat hij ontslagen is en hij zijn verblijfsvergunning dreigde te verliezen. Verzoeker legt bij aanvullende nota onder meer het document "Visa rules for UAE resident visa holders travelling abroad" neer, waaruit blijkt dat het verblijfsrecht van buitenlandse ingezetenen automatisch komt te vervallen indien de persoon in kwestie meer dan zes maanden onafgebroken buiten de VAE verblijft, alsook een screenshot van de visumwebsite van de VAE op naam van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoekers verblijfsvergunning zes maanden na zijn vertrek werd geannuleerd.

Zo noch door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch door deze Raad wordt betwist dat verzoeker momenteel geen geldig verblijf heeft in de VAE, kan dit echter geenszins volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Verzoeker toont immers op generlei wijze aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Louter administratiefrechtelijke problemen zoals in casu houden immers geen verband met één van hoger genoemde criteria van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn land van gewoonlijk verblijf.

De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt waarom hij zich niet terug in regel zou kunnen stellen door het zoeken van een nieuwe job, zoals de rest van zijn familie, en op basis hiervan zijn verblijfsrecht in de VAE zou kunnen hernieuwen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "Bovendien bracht u geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat u niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de VAE te bekommen. In dit opzicht benadrukt het CGVS dat u nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in de VAE, dat uit uw verklaringen blijkt dat er niets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van uw familie in de VAE, dat u als hoogopgeleid man met een ruime werkervaring absoluut capabel bent om een nieuwe werkgever te vinden en dat een verblijf in de VAE kan geregeld worden vanuit het buitenland (zie informatie in administratief dossier: Palestine and United Arab Emirates: residence status of stateless Palestinians). Voor zover u stelt dat het voor Palestijnen onmogelijk is om een nieuwe verblijfsvergunning aan te vragen (CGVS 2, p. 19), heeft u dit geenszins kunnen hardmaken. Zo zijn dit blote beweringen uwentwege die op geen enkele manier gestaafd werden. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het wel degelijk mogelijk is om als Palestijn een nieuwe verblijfsvergunning te ontvangen (zie informatie in administratief dossier: COIF: Emirats Arabes Unis: Status des Palestiniens). U maakt desgevallend nog steeds niet aannemelijk dat u niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zou kunnen bekommen."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift en de aanvullende nota's geen argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Hij poneert weliswaar dat hij momenteel geen verblijfsrecht heeft in de VAE, dat hij zijn verblijfsvergunning niet meer kan vernieuwen en dat hij dus niet meer terug kan doch brengt geen informatie bij die de objectieve informatie vervat in het administratief dossier, waaruit blijkt dat een verblijf in de VAE kan geregeld worden vanuit het buitenland, tegenspreekt. Integendeel, uit het door verzoeker neergelegde document "Visa rules for UAE resident visa holders travelling abroad" blijkt duidelijk dat wanneer het verblijfsrecht van buitenlandse ingezetenen komt te vervallen omwille van een onafgebroken verblijf van meer dan zes maanden buiten de VAE, de persoon in kwestie een nieuwe toegangsvergunning moet aanvragen om de VAE opnieuw binnen te komen. Ook uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt aldus dat de toegang tot en het verblijf in de VAE vanuit het buitenland kan geregeld worden.

Verzoeker voert voorts aan dat hij na zijn ontslag inspanningen heeft geleverd om zijn verblijfsvergunning te vernieuwen, maar dat hij niet gemakkelijk een job kon vinden. Hij stelt hiervan geen bewijzen te kunnen voorleggen omdat zijn sollicitaties steeds mondeling verliepen, hetgeen volgens verzoeker niet uitzonderlijk is, gelet op zijn functie en de sector waarbinnen hij werkt. Verzoeker wijst er ook op dat de VAE een zeer competitieve arbeidsmarkt kennen waarbij mensen met lagere

loonverwachtingen sneller aan de slag kunnen. Hij voegt hier nog aan toe dat het gezien de hoge levenskost in de VAE voor hem niet vanzelfsprekend is om een slechter betaalde job te aanvaarden. Hij zou met een lager loon naar eigen zeggen niet meer kunnen voorzien in het levensonderhoud van zijn gezin. Volgens verzoeker is het overigens niet mogelijk om te solliciteren voor een lagere functie of een slechter betaalde job omdat werkgevers niet het loon van een bankbediende willen betalen. De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk verweer in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, waarmee hij echter niet vermogt afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende wordt overwogen: "Evenmin heeft u bewezen van uw 'ontelbare' sollicitaties die u na u ontslag zou hebben gedaan (CGVS 1, p. 16). U stelde de hele bankensector en al uw connecties te hebben aangesproken (CGVS 2, p. 18). U kon uiteindelijk twee sollicitatiegesprekken uit de brand slepen waar u bij één van hen een contract verkreeg. Echter, toen bij een correctie van het contract uitkwam dat u van Palestijnse origine was, zou het aanbod ingetrokken zijn. Verder zou u uw connecties enkel mondeling aangesproken hebben, werden de sollicitatiegesprekken telefonisch geregeld en heeft u geen kopie genomen of gekregen van het aangeboden contract (CGVS 1, p. 16-17). Nochtans is de VAE een uiterst ontwikkeld land. Het is weinig aannemelijk dat er – zeker in de bankensector – geen enkel spoor op papier zou bestaan van uw verwoede pogingen een job te vinden. U zou buiten de bankensector bovendien erg weinig inspanningen gedaan hebben om een job te vinden. Immers, de barema's voor bankbedienden zijn erg hoog waardoor niemand bankbedienden aanvaardt, zo verklaarde u (CGVS 1, p. 16). Wanneer werd verzocht of u niet onder uw barema of in een andere sector, bijvoorbeeld in een restaurant, kon solliciteren, gaf u aan dat dit te weinig verdiende (CGVS 2, p. 18). Ook via uw broers, werkzaam als ingenieurs, bleek u weinig inspanningen te hebben ondernomen. Gepeild of zij u niet aan een job konden helpen, beperkte u zich tot het stellen dat u eerder voor hen werk had gevonden, niet andersom (CGVS 2, p. 18)." Met het louter verwijzen naar de sterk concurrentiegerichtte arbeidsmarkt, de hoge levenskosten in de VAE en het economische klimaat in 2018, het speculeren over een mogelijke wijziging in de toekomst in de houding van de VAE tegenover Palestijnen, en blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, maakt verzoeker, een hoogopgeleid man met een ruime werkervaring, nog steeds niet aannemelijk dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en opnieuw een legaal verblijf in de VAE zou kunnen bekomen, net zoals de rest van zijn familie (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18 februari 2019, p. 7, p. 10-12, p. 17; stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 22 maart 2019, p. 14, p. 18-19), waardoor hij evenmin aantoonde dat hij een risico op refoulement naar Gaza loopt. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing nog terecht wordt opgemerkt als volgt: "In de mate dat u in geval van een terugleiding naar de VAE zonder dat u daar een geldig legaal verblijfsrecht heeft, zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, of zoals u beweert door de autoriteiten van de VAE gedeporteerd zou worden naar de Gazastrook (CGVS 2, p. 16), dient opgemerkt te worden dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kan dan ook te gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling."

Volledig ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker voor het bekomen van een verblijfstitel in België op grond van het gegeven dat hij niet kan terugkeren naar de VAE de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat hij een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal hij erkend is als staatloze kan hij een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit geen van deze elementen blijkt immers dat verzoeker in de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: "De voorgelegde documenten uit de VAE konden bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw verblijfskaart, uw diploma en puntenlijsten en de geboorteakte van uw kinderen bevestigen dat u lange tijd in de VAE heeft verbleven, daar heeft gestudeerd en gewerkt en daar kinderen heeft gekregen, elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De ontslagbrief van uw vader toont aan waar hij gewerkt heeft en dat hij momenteel niet meer werkt. U verklaarde hieromtrent echter dat uw vader wegens uitzonderlijke omstandigheden toch legaal in de VAE kon blijven (CGVS 1, p. 11). Dit document zegt verder niets over uw persoonlijke situatie. Voorts legde u een kopie neer van een ministerieel besluit van 2005 aangaande quota voor nationale werkrachten in de bankensector. Hoewel

dit document aangeeft dat de bankensector vier procent van de burgers moet tewerkstellen, spreekt het zich geenszins uit over de situatie van Palestijnen of uw persoonlijke situatie. Het attest van werkervaring, afgeleverd door de werkgever die u zou hebben ontslagen, kan uw verklaringen aangaande uw ontslag niet bestendigen. Immers, in de brief werd geschreven dat u tot 15 juli 2018 gewerkt heeft voor First Gulf terwijl u in mei 2018 ontslagen zou zijn. De kopie van de ontslagbrief wegens onwettige afwezigheid kon evenmin uw verklaringen versterken. U verklaarde aangaande dit document immers zelf dat het document niet authentiek is en door een bevriende collega werd opgesteld met als doel voor te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien kloppen ook op dit document de data niet. Zo zou u volgens het document vanaf 18 juni 2018 onwettig afwezig geweest zijn. Tot slot kunnen ook de screenshots van uw bankrekeningen uit de VAE uw verklaringen niet bevestigen.” en “De documenten die hierboven nog niet werden besproken, wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart, de eerste pagina van uw paspoort (kopie), uw geboorteakte, uw huwelijksakte (kopie) en uitnodiging van het huwelijk (kopie), de identiteitskaart van uw vrouw (kopie), de paspoorten van uw kinderen (kopie), het vervallen en geldige paspoort van uw vrouw (kopie), de overlijdensakte van uw grootvader (kopie), de eerste pagina van de paspoorten van uw vader en grootvader (kopie) bevestigen de identiteit en herkomst van u en uw familieleden, gegevens waaraan niet wordt getwijfeld. Uw vervallen paspoort bewijst dat u in het verleden naar Gaza reisde, hetgeen evenmin wordt betwist. Uw geldig paspoort (kopie) werd eerder reeds besproken. U legde tot slot een attest voor waarop valt de lezen dat het huis op naam van uw vader in de Gazastrook beschadigd werd in de oorlog van 2014 (kopie). Ook dit heeft geen betrekking op uw vermeende problemen in Gaza.” Deze motieven worden in het verzoekschrift niet betwist.

7.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

(...) In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon. Hij maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend.

9. Aangezien uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij na zijn eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, dat hij daarentegen altijd in de VAE heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt, dat zijn ouders, broers en zussen daar nog steeds wonen en dat na zijn huwelijk ook zijn vrouw van Gaza verhuisde naar de VAE, waar zij twee kinderen kregen, en hij bovendien doorheen zijn verzoekschrift zelf meermaals benadrukt dat hij geen enkele band heeft met Gaza zodat Gaza niet kan beschouwd worden als land van gewoonlijk verblijf, dient zijn nood aan internationale bescherming louter beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, en is argumentatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota's omtrent 1) de vrees die verzoeker stelt te koesteren ten aanzien van Hamas en het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Gaza en 2) de nood aan subsidiaire bescherming omwille van de algemene veiligheidssituatie in Gaza en de systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die er plaatsvinden, in casu niet dienstig. (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In de mate verzoeker in voorliggend verzoekschrift de beoordeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming lijkt te bekritisieren, worden deze opmerkingen aldus niet in aanmerking genomen.

2.7.2. In het kader van zijn huidig, tweede verzoek om internationale bescherming, volhardt verzoeker in zijn verklaringen dat hij in de VAE werd ontslagen, doch in tegenstelling tot wat hij in zijn eerste verzoek aanhaalde, namelijk dat hij werd ontslagen omwille van de economische crisis in de VAE, stelt hij thans dat hij doelbewust werd ontslagen in het kader van een wraakactie. Verzoeker stelt tijdens zijn eerste verzoek te hebben gelogen over de reden van zijn ontslag op vraag van zijn moeder, die volgens hem vreesde dat zijn broers ook problemen zouden krijgen. Verzoekers broer K. en schoonbroer zouden ondertussen ook reeds ontslagen zijn. Zijn broer A. zou bij het begin van de coronacrisis ontslagen zijn. Verzoeker stelt voorts dat zijn echtgenote en kinderen ondertussen ook hun verblijfsvergunning in de VAE zijn kwijtgeraakt en daar thans illegaal verblijven. Hij benadrukt dat hij niet terug kan naar de VAE daar hij als ontslagen werknemer geen rechten meer heeft. Ook heeft hij geen toegang meer tot de VAE. Verzoeker haalt voorts nog aan te vrezen dat zijn eventuele terugkeer naar de VAE zeer zware gevolgen zal hebben voor zijn broers en de rest van de familie. Daarnaast stelt hij dat hem tevens werd gevraagd om de achterstallige maandsom, omwille waarvan zijn problemen zouden begonnen zijn, ten bedrage van 25.000€ terug te betalen. Tot slot uit verzoeker nog een vrees in geval van een terugkeer naar Gaza. Hij vreest er in elkaar geslagen te worden door Hamas omwille van de aanhang van zijn familie bij Fatah.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker twee prints neer met zijn vluchtgegevens betreffende het moment van zijn vertrek uit de VAE op 9 juni 2018.

Ter terechtzitting, gevraagd naar de verblijfplaats van zijn echtgenote en kinderen beweert verzoeker dat zijn vrouw van hem gescheiden is en hij niet weet waar ze verblijft. Verzoeker legt van deze beweringen geen stukken voor.

2.7.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem naar aanleiding van huidig verzoek voorgelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf, de VAE, een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen en dat hij geenszins aannemelijk dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de VAE zou kunnen bekomen.

Verzoeker blijft weliswaar volharden dat hij ontslagen werd, doch brengt nu een volledig ander relaas met betrekking tot de reden van zijn ontslag, dat evenwel niet van dien aard is om de eerdere appreciatie van zijn asielrelaas in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd in diens oordeel waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen dat (i) verzoeker tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt waaruit ook maar kan blijken dat hij effectief ontslagen werd, (ii) de door verzoeker aangehaalde redenen om te liegen over de reden van zijn ontslag geen steek houden, (iii) er niet kan worden ingezien waarom verzoeker nagelaten heeft de ware toedracht van de feiten te melden in het kader van zijn beroepsprocedure voor de RvV nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, dan wel na het arrest van de RvV nog twee maanden gewacht heeft alvorens een tweede verzoek in te dienen, (iv) er hoe dan ook geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers nieuwe versie van de feiten daar (1) verzoeker ook daarvan niet het minste tastbare bewijs van voorlegt, (2) verzoekers verklaringen over zijn familieleden die nog in de VAE verblijven niet stroken met zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek aangezien (a) hij toen beweerde dat zijn vader ontslagen werd omwille van zijn hoge leeftijd, terwijl hij nu beweert dat dit ontslag het gevolg was van een conflict met iemand van de gerechtelijke instanties die verzoeker en zijn familie zou bedreigd hebben, (b) er niet kan worden ingezien waarom verzoeker dan in het kader van zijn eerste verzoek zou gelogen hebben over de actuele verblijfsstatus van zijn vader in de VAE, en met name dat een regeling werd uitgewerkt zodat zijn vader, die niet langer over een inkomen beschikte, toch in de VAE kon blijven, wat overigens mag verbazen indien voornoemd conflict

daadwerkelijk aan de basis lag van het ontslag van verzoekers vader en (c) er evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek zou verklaard hebben dat er van zijn vier broers twee werkzaam zijn als ingenieur en bovendien zijn vader helpen, nu verzoeker thans beweert dat zijn broer K. en zijn schoonbroer omwille van het door hem aangehaalde conflict ontslagen zijn, een gegeven waar verzoeker reeds vanaf oktober-november 2018 van op de hoogte zou zijn, doch onvermeld liet tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS d.d. 18 februari 2019 en 22 maart 2019 (v) uit de door verzoeker neergelegde print van zijn vluchtgegevens minstens blijkt dat hij de intentie had om vanuit Frankfurt terug te keren naar Dubai, wat alleen maar bevestigt dat aan zijn beweerde problemen in de VAE geen enkel geloof kan worden gehecht, (vi) aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, evenmin kan worden volgehouden dat zijn familie zware problemen zal kennen als hij terugkeert – waarbij hij overigens nalaat te preciseren wat hij dan precies meent te moeten vrezen voor zijn familie – noch dat hem een ‘boete’ van 25.000€ boven het hoofd hangt, (vii) verzoeker niet aantoonbaar dat zijn vrouw en kinderen hun verblijfsvergunning in de VAE verloren hebben en daar nu illegaal verblijven, (viii) het gegeven dat verzoeker momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat hij daar geen geldig verblijf heeft niet volstaat om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen, (ix) hij geen enkel element aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de VAE te bekomen, zoals reeds uitvoerig werd toegelicht in de beslissing van het CGVS m.b.t. verzoekers eerste verzoek en wat ook bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 17 februari 2020 en (ix) verzoeker niet aangetoond heeft dat hij thans niet langer over een familiaal netwerk beschikt in de VAE, dan wel dat de verblijfsituatie van zijn familieleden aldaar zou gewijzigd zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.7.3.1. Immers, waar verzoeker betoogt dat hij over de Palestijnse nationaliteit beschikt en dat zijn nood aan internationale bescherming derhalve dient beoordeeld te worden ten aanzien van de Gazastrook, benadrukt de Raad vooreerst dat in hoger aangehaald arrest nr. 232 697 van 17 februari 2020 reeds werd vastgesteld dat *“De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, dat hij daarentegen altijd in de VAE heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt, dat zijn ouders, broers en zussen daar nog steeds wonen en dat na zijn huwelijk ook zijn vrouw van Gaza verhuisde naar de VAE, waar zij twee kinderen kregen. Verzoekers verzoek om internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet betwist, integendeel. Verzoeker benadrukt doorheen zijn verzoekschrift meermaals zelf dat de VAE zijn land van gewoonlijk verblijf is en dat hij geen enkele band heeft met Gaza zodat Gaza niet kan beschouwd worden als land van gewoonlijk verblijf.”*

Wat betreft verzoekers opmerking dat hij door de Dienst Vreemdelingenzaken ingeschreven werd als hebbende de Palestijnse nationaliteit en dat op de ‘bijlage 26’ die hem werd afgeleverd naast “nationaliteit” Palestina staat, benadrukt de Raad dat een ‘bijlage 26’ geen officieel nationaliteitsdocument betreft en dat de wijze waarop verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming geregistreerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermag te tornen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest, waarin deze Raad oordeelde dat de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming louter beoordeeld dient te worden ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf.

Waar verzoeker voorts argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij staatloos is, dat Palestina ingevolge het internationaal recht immers als een nationale staat wordt beschouwd en hij in dit verband verwijst naar rechtspraak van de hoven van beroep te Gent, Brussel en Antwerpen, merkt de Raad op dat er omtrent de stelling dat Palestina als een nationale staat moet bestempeld worden geen eenheid van rechtspraak bestaat. De Raad verwijst te dezen naar de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge (nr. 16/984/B van 5 februari 2018), die als bijlage aan de verweernota wordt gevoegd, waarin wordt besloten dat Palestina geen soevereine (functionerende) staat is waarvan de nationaliteit kan worden verworven omdat er heel wat bemerkingen te maken zijn bij de invulling van de vier criteria van de Conventie Van Montevideo (beschikken over een permanente bevolking, een afgebakend grondgebied, een regering/overheid en het vermogen tot het aangaan van relaties met andere staten). Zo wordt gemotiveerd dat de ernstige mate waarin de uitoefening van het regeringsgezag door de Palestijnse Autoriteit beperkt wordt, in het bijzonder door de Oslo Akkoorden, de controle die door Israël uitgeoefend wordt (met name op de buitengrenzen, het luchtruim, de territoriale wateren, het bevolkingsregister, de belastinginkomsten en de functies in de overheid) en de militaire bezetting van delen van de Palestijnse gebieden door Israël doet besluiten dat er wat Palestina betreft niet op ondubbelzinnige wijze is aangetoond dat de vier criteria zoals weergegeven in de Montevideo Conventie vervuld zijn. De rechtbank voegt hieraan toe dat zelfs indien aangenomen wordt dat de vier criteria vervuld zijn, geen bewijs voorligt dat er een wetgevend kader bestaat voor het verwerven van de Palestijnse nationaliteit of om als onderdaan van de Palestijnse Staat te kunnen beschouwd worden, of dat er een bevoegde instantie in de Palestijnse Staat is die criteria voor de toekenning van de Palestijnse nationaliteit kan bepalen respectievelijk kan toepassen. De rechtbank besloot dan ook dat de verzoekers zich niet kunnen beroepen op een hoedanigheid van onderdaan van een soeverein Palestina.

Wat betreft verzoekers stelling dat hij, gelet op het feit dat hij in Merelbeke woont en de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent bevoegd is, nooit al staatloze zal kunnen erkend worden, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel vonnis of arrest aangaande een door hem ingediend verzoek tot erkenning als staatloze heeft bijgebracht.

Aangezien naar het oordeel van de Raad aldus niet kan worden gesteld dat verzoeker over de Palestijnse 'nationaliteit' beschikt, en hij in ieder geval, blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, op geen enkele manier aantoonde dat hij over de Palestijnse nationaliteit zou beschikken, uit zijn verklaringen bovendien duidelijk blijkt dat hij na zijn eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, dat hij daarentegen altijd in de VAE heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt, dat zijn ouders, broers en zussen daar nog steeds wonen en dat na zijn huwelijk ook zijn vrouw van Gaza verhuisde naar de VAE, waar zij twee kinderen kregen, en hij voorts in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zelf benadrukte dat hij geen enkele band heeft met Gaza zodat niet Gaza maar de VAE dient beschouwd te worden als zijn land van gewoonlijk verblijf, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – die overigens gebonden is door het gezag van gewijsde van vernoemd arrest nr. 232 697 van 17 februari 2020 – verzoekers nood aan internationale bescherming terecht beoordeeld ten aanzien van de VAE.

Dienvolgens is de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet kan terugkeren naar de Gazastrook (1) omwille van de vrees die hij er stelt te koesteren ten aanzien van Hamas en het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Gaza, (2) omdat hij er, gelet op de volatiele veiligheidssituatie en de situatie van willekeurig geweld, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, (3) omdat de grensovergang te Rafah op heden gesloten is en slechts uitzonderlijk wordt geopend teneinde de verdere verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, (4) omwille van de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai, (5) omdat UNRWA door de financiële crisis waarmee het agentschap te kampen heeft en het stijgende budgettekort ten gevolge van de Covid-19 pandemie in de onmogelijkheid verkeert om haar opdracht naar behoren uit te oefenen, waarbij de Raad volledigheidshalve aanstipt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen bijstand van UNRWA genoot, en (6) omdat er sprake is van een precaire humanitaire situatie, *in casu* dan ook niet dienstig.

2.7.3.2. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan (a) het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen dat hij geen geldig verblijf meer heeft in de VAE, dat hij al het mogelijke heeft gedaan om een nieuwe job te vinden en opnieuw een verblijfsvergunning in de VAE te bemachtigen, dat ook zijn vader en twee van zijn broers werden ontslagen en dat ondertussen ook de verblijfstitel van zijn vrouw en kinderen verlopen is, waardoor ook hun verblijfssituatie momenteel precaire is, (b) het poneren

van een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer naar de VAE, met name een vrees dat hem de toegang tot het grondgebied van de VAE zal geweigerd worden en hij zal gedwongen worden om terug te keren naar Gaza en (c) het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt een ander licht te werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat (i) hij op generlei wijze aantoont dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, (ii) verzoeker, een hoogopgeleid man met een ruime werkervaring, geenszins aannemelijk maakt dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en opnieuw een legaal verblijf in de VAE zou kunnen bekomen, net zoals de rest van zijn familie, waardoor hij evenmin aantoont dat hij een risico op refoulement naar Gaza loopt, (iii) hij op basis van de door hem aangevoerde asielmotieven evenmin aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en hij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon daar hij geen gewag maakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend, noch vermogt afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de thans bestreden beslissing waar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht wordt geoordeeld dat (1) geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker geschetste nieuwe versie van de feiten, *i.e.* dat hij doelbewust ontslagen werd in het kader van een wraakactie en dat verschillende familieleden ondertussen ook reeds ontslagen werden ten gevolge van de problemen die hij kende, (2) gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn familie zware problemen zal kennen indien hij terugkeert, noch aan zijn bewering dat hem een 'boete' van 25.000€ boven het hoofd hangt, (3) hij de blote bewering dat ook zijn echtgenote en kinderen hun verblijfsvergunning in de VAE verloren en daar nu illegaal verblijven op geen enkele manier kan hardmaken en hij geenszins aantoont dat hij thans niet langer over een familiaal netwerk beschikt in de VAE, dan wel dat de verblijfssituatie van zijn aldaar verblijvende familieleden thans zou gewijzigd zijn, (4) het gegeven dat verzoeker momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat hij daar geen geldig verblijf heeft niet volstaat om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen en (5) hij nog steeds geen enkel element aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de VAE te bekomen.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheid- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS